Aventurile omului DOX

SERIE NOUĂ

147

Păianjenul galben

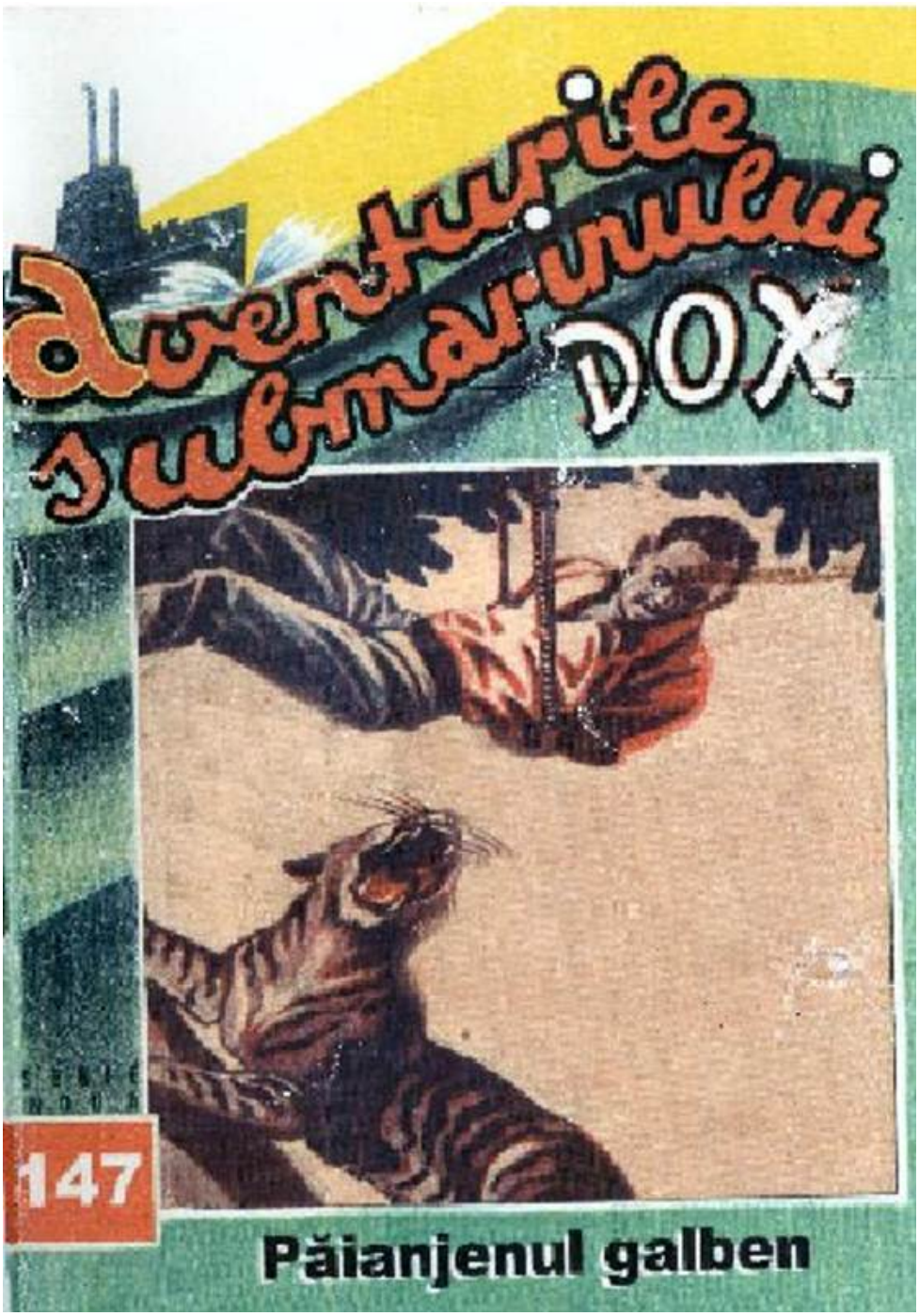
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
147
Păianjenul galben

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 147

PĂIANJENUL GALBEN

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
CROCODILUL DE LEMN

— CHESTIA A ÎNCEPUT CU UN CROCODIL – zise doctorul Bertram către George, care-l rugase că-i povestească o nouă aventură – nu era unul din acei crocodili inguinali şi nici unul de Gange, ci un crocodil lung cât mâna şi cioplit cu măiestrie din lemn.

Un pui de Chinez ni-l oferi spre cumpărare, pe vreme de seară când tocmai dădeam să intrăm în locuinţa lui Sir Hastings, guvernatorul din Madras. Peste două zile ne pusesem în gând să luăm un vapor şi să pornim spre miazănoapte. Deocamdată fără nici o ţintă anumită, dar aveam intenţia să vizităm în orice caz Puri, ca să vedem acolo vestita serbare a trăsurilor.

În seara asta Sir Hastings invitase pe toţi funcţionarii superiori militari şi civili din Madras, la un banchet pe care-l dădea în cinstea noastră.

Întârziasem puţin prin oraş, aşa că sosirăm cu vreo jumătate de ceas înainte de a începe ospăţul. De aceea fui cam nemulţumit când Marian se opri, luă din mâna băiatului crocodilul şi-l privi cu luare aminte. Eu mă mirai numai în treacăt într-acolo, văzui însă că era într-adevăr o lucrare artistică.

Totuşi, pentru atâta lucru nu era nevoie ca prietenul meu să privească obiectul cu o atenţiune atât de încordaţi, să-l întoarcă pe toate părţile şi să-şi arate interesul în chip atât de vădit; prin asta nu făcea decât să sporească preţul, dacă avea de gând într-adevăr să cumpere obiectul.

Şi chiar aşa fu, întrebându-l pe băiat cât cere pe crocodil, piciul cu ochii oblici spuse un preţ nerușinat. Marian era obişnuit însă cu tocmeala orientală şi oferi imediat a zecea parte.

Când piciul de chinez îşi reveni din uimire, începu o luptă crâncenă. Eu stăteam ca pe cărbuni aprinşi, căci întârziam de la banchet, numai pentru că Marian vroia să cumpere crocodilul acela.

— Mariane, haide odată! îi şopti eu. Ne aşteaptă oaspeţii.

— Să aştepte! răspunse el, scurt. Vreau să sfârşesc întâi cu băiatul ăsta.

Şi se mai târgui cinci minute de parc-ar fi cumpărat o moşie, până ce, în cele din urmă, cumpără obiectul pe un preţ potrivit.

— Aşa – făcu el, mulţumit, când străbăturăm grădina bungalowului – trebuia să mă tocmesc atâta, deşi aş fi dat oricât pe crocodilul acesta. Dar am devenit prevăzător de la o

vreme încoace, căci am avut în Madras-ul ăsta păţanii atât de ciudate şi nu vroiam să-mi arăt prea făţiş interesul pentru crocodilul acesta. Ah, inspector Morris, îmi pare bine că te întâlnesc. Îl vezi colo, pe puiul ăla de chinez? Grozav aş vrea să aflu unde locuieşte şi de la cine ia marfa pe care o vinde.

— A, ăsta e micul Me Nang – zise inspectorul – locuieşte de partea cealaltă a fluviului Kum, în cartierul băştinaşilor. E cunoscut în tot oraşul, căci crocodilii şi celelalte animale de lemn pe care le vinde sunt adevărate opere de artă. Dar de unde le ia, nu ştiu nici eu. Pot însă afla chiar de la el.

— Nu, asta nu trebuie să facem în nici un caz! se grăbi să spună prietenul meu. Mâine o să mă iau după dânsul şi voi căuta să descopăr pe negustor. Trebuie să fim cu băgare de seamă în chestia asta.

— Dar ce-ai păţit, domnule Farrow? făcu Morris, uluit. Adulmeci vreo nouă crimă? Vroiai doar să ne părăseşti poimâine. Ce ai cu Me Nang?

— Voi povesti de faţă cu guvernatorul şi ceilalţi oaspeţi – răspunse Marian – o să te rog să ne scuzi întârzierea faţă de guvernator, dar chestia mi s-a părut atât de important încât ţineam neapărat să cumpăr crocodilul. La revedere, dragă inspectore.

Clătinând capul, Morris intră în sufrageria mare a bungalowului, în vreme ce noi ne duserăm în odăile noastre ca să ne schimbăm. Camerele ce ne fuseseră puse la dispoziţie erau despărţite printr-o uşă şi în vreme ce mă dezbrăcam întrebai pe prietenul meu:

— Mariane, spune-mi şi mie ce ai descoperit iarăşi? E ceva în legătură cu acest crocodil?

— Da, Robert, altminteri nu l-aş fi cumpărat. Dar trebuie să ai răbdare până vom fi la masă cu toţii. Probabil că aici avem de-a face cu o chestie la care va fi nevoie de sprijinul autorităţilor engleze. Grăbeşte-te, deci, cu îmbrăcatul, ca să-ţi poţi potoli mai curând curiozitatea.

Tocmai când sună gongul care ne chema la masă intrai în odaia lui Marian. Prietenul meu era şi el gata, luă crocodilul şi, străbătând coridorul, intrarăm în sufragerie. Aici erau adunaţi vreo zece domni, pe care îi cunoscuserăm după aventura noastră cu cei doi Nega.

În vreme ce ne strângeam mâinile, toţi băgară de seamă crocodilul pe care Marian îl ţinea în mână şi se auziră fel de fel de observaţii glumeţe, dar prietenul meu făcu o mutră atât de serioasă, încât glumele încetară şi încordarea se zugrăvi pe chipurile tuturor.

Guvernatorul ne pofti la masă. Când ridică paharul în sănătatea noastră, exprimându-şi părerea de rău că părăsim

Madras-ul atât de curând, Marian se ridică, mulţumi pentru cuvintele prietenoase, apoi urmă:

— Dacă vom părăsi sau nu poimâine oraşul, nu ştim încă. Afară, în faţa porţii casei dv. Sir, am întâlnit un pui de chinez, micul Me Nang – după cum spunea inspectorul Morris că-i zice. Băiatul mi-a oferit spre cumpărare crocodilul acesta. Şi l-am luat, după o tocmeală ţigănească. Am făcut aşa din prevedere, ca să nu-mi arăt interesul ce-l aveam pentru obiectul acela – căci prin crocodilul acesta am dobândit siguranţa unei noii crime. Vă rog, ţineţi obiectul pieziş în lumină şi veţi vedea şi dv.!

Guvernatorul luă crocodilul şi făcu întocmai cum îl sfătuise Marian. Deodată, el tresări şi privi cu mai multă luare aminte obiectul.

— Într-adevăr! exclamă el apoi, speriat. Trebuie să fie o crimă la mijloc. Cât de repede ai descoperit asta, domnule Farrow!

— Lucrul se explică prin aceea că Me Nang mi-a ţinut crocodilul din primul moment în aşa fel încât am observat semnul. Se prea poate ca Me Nang să fi ţinut obiectul aşa numai din întâmplare, dar se şi poate s-o fi făcut într-adins. Şi dacă e aşa, trebuie să fiu cu ochii în patru.

— Da, da! încuviinţă guvernatorul privind mereu crocodilul şi murmurând: „De necrezut”! Apoi însă, ca şi cum ar fi observat încordarea oaspeţilor, îşi trecu mâna prin păr şi zise:

— Dacă ţii obiectul pieziş în dreptul luminii poţi observa lămurit că unii solzi ai platoşei de pe spate au formă de litere şi aceste litere formează un strigăt de ajutor. Iată ce scrie aici în limbile engleză şi germană: *Ajutor, ajutor, salvaţi-ne! Păianjenul galben ne-a prins!* Trebuie să admiteţi, domnilor, că îndărătul acestui lucru se poate ascunde într-adevăr o crimă. Şi datoria noastră e să dăm o mână de ajutor. Întrebarea e cum începem?

— Am şi vorbit cu inspectorul Morris despre asta – intervine Marian – în chip cu totul discret trebuie să căutăm a afla de unde îşi procură marfa Me Nang. Presupun că mai mulţi nemţi sunt ţinuţi prizonieri de un chinez. Pentru executarea acestui crocodil au fost nevoie de cel puţin trei zile, aşa că e vorba de oameni care sunt ţinuţi de multă vreme în captivitate, căci inspectorul Morris mi-a spus că toate animalele de lemn pe care le vinde Me Nang sunt lucrate atât de artistic.

— E drept, domnule Farrow – încuviinţă Thomas Lawrence, şeful poliţiei din Madras – e fapt cunoscut că Me Nang vinde opera de artă. S-a ivit aici de vreo două luni şi face afaceri bune.

— Atunci trebuie să fie mai mulţi oameni care fabrică obiectele acestea şi apoi se vorbeşte chiar de „noi” în strigătul acela de ajutor. Cred că cel mai bun lucru e să-l supravegheam pe Me Nang şi astfel nu se poate să nu aflăm de la cine îşi ia marfa.

— Numai de nu şi-ar procura-o de-a dreptul din China – spuse Lawrence – e foarte posibil ca, ţinând seama de turburările ce au acum loc în China, niscaiva europeni să fie ţinuţi acolo prizonieri de vreun puternic al zilei. Şi ca să nu-i hrănească pe degeaba, îi sileşte să facă animale dintr-astea.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva, Mister Lawrence – zise Marian – ar fi o întâmplare ciudată ca tocmai aceşti europeni să fie toţi artişti talentaţi. Pe de altă parte, lemnul din care sunt fabricate aceste obiecte nu se găseşte în China, astfel că ar trebui importat mai întâi. Pe câtă vreme aici creşte din belşug în junglă. Apoi mi se pare că am făcut o observaţie interesantă: vedeţi coloratura deosebită a lemnului de la pântece? Părerea mea e că animalele astea sunt întâi arse pe o bucată de lemn modelată grosolan, apoi un om cu oarecare talent poate curăţi cu un cuţit suprafaţa arsă şi obiectul când e gata face impresia de lucru de mână. În felul acesta fabricaţia merge mult mai repede.

— Într-adevăr! făcu şeful poliţiei, uimit. Acum văd şi eu foarte lămurit. Atunci Me Nang face o afacere strălucită, căci vinde cu preţ ridicat animalele. Socot că ai dat două lire pentru crocodilul d-tale. Nu e aşa?

— O, nu – râse Marian – am dat numai o liră. Ştiu eu cum să mă tocmesc cu orientalii. Pentru un obiect fabricat în serie e plătit destul de scump.

— Hm… chestia pare să capete acum altă înfăţişare – zise Hastings – aş susţine că un iscusit negustor chinez se foloseşte de prizonieri europeni, pentru ca prin aceste falsuri să agonisească repede avere. Cred că supraveghindu-l bine pe micul Me Nang, vom da de urma acelui „păianjen galben”.

— Numai că n-o să fie atât de simplu – fu de părere inspectorul Morris – stăpânul lui Me Nang de care putem presupune că e „păianjenul galben”, îşi va fi luat toate măsurile. Şi o fi cunoscând el pe degete pe reprezentanţii armatei şi ai poliţiei.

— Firește – zise Marian – ar fi cât se poate de greşit dacă am pune vreun poliţist pe urmele lui Me Nang; nici măcar noi doi nu trebuie să-l spionăm. M-am hotărât să predau însărcinarea aceasta lui Pongo. Dacă e în măsură cineva să dea de cuibul acestui „păianjen galben”, atunci el e acela. Să ne înţelegem deci, domnilor, ca Pongo să pornească în

căutarea închisorii acestor nenorociţi şi-apoi fireşte că va trebui să interveniţi dv.

— De asta vom îngriji noi! zise Sir Hastings.

— Şi acum mai departe – urmă Marian – chinezul care a început negoţul ăsta interesant, trebuie să dispună de mulţi bani, căci formele cu care se arde lemnul sunt foarte scumpe. A venit aici în oraş, în vremea din urmă un chinez bogat?

— Păi – răspunse Morris – în anii din urmă au venit o groază de galbeni aici, alungaţi de tulburările din ţara lor. Mai rău e la Singapore, unde sunt aproape numai chinezi. Nu, domnule Farrow, pe calea asta n-o să ajungem la nici un rezultat. Sute de chinezi bogaţi au venit aici.

— Aşa e, nu e bună deci calea asta – încuviinţă Marian – ei, atunci trebuie să ne bizuim numai pe Pongo al nostru. Dar mai am de pus o întrebare: N-a ajuns la urechile dv. c-ar fi dispărut câţiva europeni? N-aţi primit vreo plângere de la rude?

— Tii! făcu Morris şi sări de la locul lui. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu imediat la asta. Da, acum trei luni a dispărut o întreagă societate de călători nemţi, împreună cu călăuza engleză. Au plecat de aici spre Conjeveram, dar n-au ajuns acolo şi nici la Madras nu s-au înapoiat. Am presupus atunci că au pornit de-a dreptul mai departe, spre Yellore şi Bangalore. Şi acum vreo trei săptămâni ne-am pomenit că suntem întrebaţi de soarta unui inginer din Berlin, Helmuth Brandt. Întrebarea era din partea soţiei sale şi noi i-am răspuns că bărbatul ei a părăsit Madras-ul cu săptămâni în urmă, cu societatea aceea şi s-ar fi dus înăuntru ţării. Fireşte, ăştia trebuie să fie prizonierii, nici nu se poate altfel.

— Aşa dar, avem cel puţin un punct de sprijin acum – spuse Marian, mulţumit. Pomeneai însă de o călăuză engleză. Cunoşti pe omul acesta?

— Nu, căci a venit împreună cu societatea aceea, din Singapore. Numele lui e Smuths. Altceva nu ştiu.

— Atunci aş propune să trimiteţi o telegramă poliţiei din Singapore, cerând informaţiuni asupra acestui Smuths – zise Marian – se prea poate ca el să se fi întors la Singapore şi atunci va putea da lămuriri ce s-a făcut grupul acela de turişti.

— Se va face îndată! se grăbi să spună Morris. Până mâine avem răspunsul!

— Da, du-te repede Morris! zise Sir Hastings. Dar ia spune, domnule Farrow, eşti de părere ca poliţia din Singapore să-l aresteze pe Smuths dacă se află acolo?

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu, să-l pună numai sub supraveghere, apoi să i se controleze corespondenţa ce primeşte. Poate că e în legătură

cu chinezul ăsta de aici, „păianjenul galben”, ca să-i procure lucrători noii.

Inspectorul Morris ieşi repede şi la masă se încinse o discuţie aprinsă asupra acestui caz ciudat. Marian nu prea lua parte la discuţie, ci sta cufundat în gânduri. În cele din urmă, când guvernatorul îl întrebă ce mai iscodise, el răspunse:

— Mă gândesc ce motiv o fi având chinezul acela să-i ia prizonieri pe bieţii turişti. Numai ca să aibă lucrători ieftini, n-a făcut-o, căci de aceştia găseşte cu duiumul printre concetăţenii săi şi apoi prizonierii sunt totdeauna foarte primejdioşi. Aşa că trebuie să fie altă pricină la mijloc şi, după părerea mea, nu poate fi vorba decât de o răzbunare.

Inspectorul Morris se-ntoarse curând şi ne citi copia telegramei pe care o adresase prefecturii de poliţie din Singapore, redactată în sensul celor cerute de Marian.

Mai stăturăm câtva timp de vorbă şi după ce luarăm înţelegere cu Morris când să ne întâlnim a doua zi, ne duserăm la culcare.

II
GROZAVA PĂŢANIE A LUI PONGO

A DOUA ZI DIMINEAŢA, la cafea, Marian fu foarte tăcut şi îngândurat. În cele din urmă, simţind, de bună seamă, privirile iscoditoare ce i le arunca Sir Hastings, spuse:

— M-am gândit că în nici un caz nu trebuie să mergem împreună cu Pongo la inspectorul Morris. Mai întâi de toate e nevoie să-l căutăm în oraş pe micul chinez şi acesta nu trebuie să ne vadă împreună. Pongo va rămâne deci îndărătul nostru şi eu voi încerca să cumpăr de la Me Nang un animal pe care voi vedea că nu-l are la dânsul. Atunci presupun că – mai ales dacă-i voi spune că plec cu un vapor apropiat şi-i ofer un preţ bun – se va duce la stăpânul său, „păianjenul galben", ca să aducă obiectul. Şi Pongo va trebui să se ia după el.

— Minunat! exclamă guvernatorul. E un plan cât se poate de bun, domnule Farrow.

— Şi acum să pornim! hotărî Marian. Haide Robert, îi voi spune lui Pongo să rămână îndărătul nostru. Pe Maha fireşte că va trebui să-l lase aici, altminteri va bate imediat la ochi.

Ne despărţirăm de guvernator şi merserăm în camera lui Pongo. Marian îl învăţă ce trebuie să facă şi când părăsirăm casa guvernatorului, ca să mergem la biroul lui Morris, credinciosul uriaş ne urmă la distanţă. Inspectorul fu cât se poate de mulţumit auzind planul lui Marian.

— Foarte bine, domnule Farrow, în felul acesta vom ajunge la ţintă. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, plecăm chiar acum. Aţinându-ne pe lângă podul principal care duce peste fluvial Kum, vom da cu siguranţă de Me Nang. Dar trebuie să vă înşir acum ce fel de animale duce cu dânsul, căci dacă o să ceri unul pe care chinezul nu-l fabrică, tot planul cade în apă. Aşa dar Me Nang vinde: elefanţi, rinoceri, tigri, şerpi şi crocodili. Ar fi însă rău dacă ar avea de toate la el.

— Ei, găsesc eu un mijloc – spuse Marian – comand dintr-un anumit fel câteva bucăţi ca să le dau prietenilor.

După zece minute ajunserăm la podul peste fluvial Kum, care despărţea cartierul european de al băştinaşilor. Ne oprirăm în faţa unei vitrine unde erau expuse curiozităţi indiene, căci întâlnirea cu Me Nang trebuia să pară cu totul întâmplătoare.

Timp de vreun sfert de ceas privirăm obiectele expuse, când deodată Marian mă ghionti. Privi în oglinzile aşezate pe delături de vitrină şi-l văzui pe Me Nang trecând podul. Acum se cerea ca inspectorul Morris să-şi joace rolul cât mai puţin bătător la ochi.

Şi îndeplini sarcina de minune. Ca din întâmplare se-ntoarse când micul chinez trecuse podul, îl chemă la el şi în acelaşi timp atinse braţul lui Marian.

— Domnule Farrow – zise dânsul cu glas tare – îmi spuneai parcă ieri că vrei să mai cumperi ceva de la băiatul ăsta.

— Aşa e – răspunse Marian, prefăcându-se bucuros – ah, uite-l aici, ia vino-ncoace, băiatule!

Rânjind, Me Nang se apropiă şi trase pânza cu care era acoperit coşul său. Marian privi câtva timp obiectele care se aflau acolo, apoi zise cu părere de rău în glas:

— Păcat, dragă inspectore, lipseşte tocmai elefantul de care-mi vorbeai ieri. Mult aş fi vrut să-l am.

— Hm… îmi pare şi mie rău! făcu Morris. Dar poate că mai e chip să capeţi un elefant… vaporul d-tale pleacă doar abia peste două ceasuri. E drept că pentru asta ar trebui să-i dai un bacşiş bun băiatului. I-ascultă Me Nang – se adresă el apoi chinezului – domnul vrea un elefant. Poţi să i-l aduci repede? Sau nu-l ai în depozit?

Me Nang chibzui câteva clipe. Prin oglinda din vitrină îl observai şi băgai de seamă că lupta cu o hotărâre, apoi îl auzii spunând:

— Pot să vă servesc, domnule inspector, dar atunci elefantul va costa două lire.

— O liră şi jumătate – se grăbi să ofere Marian – mai mult nu face pentru mine animalul ăla. Ei, ce zici? Dacă primeşti, adu-mi-l la locuinţa guvernatorului, mai rămân acolo un ceas şi ceva.

Me Nang chibzui câteva clipe, apoi se înclină adânc şi spuse:

— Da, domnule, vă voi aduce elefantul.

Făcu stânga-mprejur şi o luă la goană înapoi pe pod, iar când întorsei capul îl şi văzui pe Pongo pe partea cealaltă a străzii. Făcea nişte paşi uriaşi, fără să ne bage în seamă.

Ne înapoiarăm la biroul inspectorului şi ne luarăm rămas bun de la simpaticul poliţist.

Pornirăm apoi la locuinţa guvernatorului şi după o jumătate de ceas de aşteptare veni şi Me Nang, aducându-ne elefantul comandat, în schimbul căruia i se dădu plata cuvenită.

După ce plecă băiatul veni Sir Hastings la noi şi întrebă dacă planul nostru izbutise. Marian îi spuse că Pongo trebuia să sosească din clipă în clipă şi că atunci vom putea începe treaba.

Aşteptarăm însă în zadar. Pongo nu venea! Ceas după ceas trecea şi când furăm la masă cu guvernatorul, Marian zise foarte serios:

— Mă tem că Pongo al nostru a căzut într-o cursă, altminteri numi pot explica întârzierea lui. Trebuie să-l căutăm. Toată nădejdea mi-o pun în Maha, care cred că-i va lua urma şi ne va duce la el. Treaba asta ar fi trebuit s-o facem mai de mult căci cine ştie în ce situaţie se află bietul Pongo. Haide, Robert, nu mai am linişte!

Inspectorul Morris se declară dispus să ne întovărăşească, după ce Marian îi telefonă cum stăteau lucrurile.

Fireşte că pe Maha nu-l puteam pune din oraş pe urmele lui Pongo, căci asta ar fi stârnit luare-aminte. Din faptul că credinciosul nostru camarad căzuse, probabil, într-o cursă, puteam deduce cât de primejdios era necunoscutul nostru potrivnic.

Marian discută cu inspectorul privitor la drumul pe care l-ar fi putut lua Me Nang. Morris era de părere că nu putuse apuca decât pe şoseaua spre Conjeveram, dacă nu cumva „păianjenul galben" locuia chiar în oraşul indigenilor.

— Mai întâi de toate să ieşim afară din oraş cu Maha – propuse Marian – deoarece sunt aproape sigur că chinezul îşi ţine ascunşi prizonierii afară din oraş, pentru că aici ar putea fi lesne descoperit. Dacă Maha nu va găsi acolo vreo urmă a lui Pongo, atunci va trebui să aşteptăm până s-o întuneca şi să căutăm aici în oraş.

După zece minute porneam într-o maşină închiriată. Maha se tolănise jos şi nu putea fi văzută de afară. Când trecurăm de ultimele case ale Madras-ului, Marian opri maşina şi zise:

— Me Nang nu s-ar fi putut îndepărta prea mult de oraş, căci atunci nu i-ar fi fost cu putinţă să se înapoieze atât de repede. Să-l punem pe Maha să caute aici.

Ghepardul părea că pricepe că avea sarcina să-l caute pe prietenul său. Dacă Marian nu l-ar fi ţinut de curea, ar fi zbughit-o repede – aşa însă prietenul meu îl trăgea mereu înapoi pe şoseaua largă, dar ghepardul nu arăta prin nimic că ar fi găsit urma lui Pongo.

— Care va să zică na trecut pe aici – spuse Marian – altminteri Maha ar fi adulmecat îndată urma. Trebuie deci să ne îndreptăm ceva mai spre miazăzi, către şoseaua ce duce la Chengalpat.

Merserăm înapoi la maşină şi după ce Morris spuse şoferului ce avea de făcut, pornirăm repede spre răsărit.

După o jumătate de ceas ajunserăm la şoseaua ce ducea la Chengalpat. Către miazăzi se întindea o vegetaţie foarte bogată şi ceva mai departe, la vreo trei sute de metri de ultimele case, începea jungle deasă.

Maha sări repede din maşină şi abia puse piciorul pe şosea că şi începu să sară şi să adulmece, încât avurăm imediat

încredinţarea că Pongo trecuse pe aici. Când ajunserăm la junglă, ghepardul părăsi brusc şoseaua. O potecuţă care abia se vedea ducea de acolo spre apus, în inima desişului.

— Suspect lucru! făcu Morris. Ajungem curând într-un ţinut cu un renume foarte prost. Nişte funcţionari care făceau măsurători prin partea locului, precum şi patru supraveghetori indigeni, au fost sfâşiaţi de tigri aici. La vreo jumătate de ceas depărtare de noi, jungle se răreşte şi începe un camp de tufe, la marginea căruia s-a întâmplat nenorocirea. Sper că era bine înarmat Pongo al dv.?

— Cu cuţitul lui de rechini nu se teme el nici de tigri – răspunse Marian – dar mă miră faptul că Me Nang să fi trecut pe aici. Dacă locul e cu adevărat atât de primejdios e surprinzător că nu i s-a întâmplat niciodată nimic.

— Hm… te pomeneşti că dăm îndată de ascunzătoarea căutată – zise Morris, în şoaptă, aruncând priviri bănuitoare în juru-i.

— Ah, ce s-o fi întâmplat aici? exclamă deodată Marian.

Exclamaţia de surprindere a prietenului meu era îndreptăţită. Ajunseserăm într-un mic luminiş – ceva mai mare ca o cameră – şi văzurăm că acolo trebuia să fi avut loc o luptă grozavă. Iarba era călcată, crengile tufelor rupte şi în unele locuri se vedeau pe pământ pete de sânge închegat.

— Pongo! exclamă Marian, cu seriozitate. A fost atacat aici şi s-a împotrivit cu îndârjire duşmanului. Unde să-l fi târât oare?

— Pe-aici – strigai eu – crengile acestor tufe sunt rupte spre apus. Probabil că Pongo s-a împotrivit şi aici, deşi era dus pe sus. Şi-a făcut asta cu siguranţă numai pentru ca noi să găsim drumul.

— Da, Robert – încuviinţă Marian – ai dreptate. Noroc că putem urma poteca asta îngustă. Acum Maha nu mai poate lua urma lui Pongo, deoarece camaradul nostru a fost dus pe sus. Dar se poate ca oamenii „păianjenul galben” să fi părăsit poteca, fără ca noi să băgăm de seamă îndată. Hai să ne grăbim, căci Pongo o fi de mult în mâinile acelor ticăloşi!

Pornirăm repede de-a lungul potecii înguste. Ajunserăm iarăşi într-un luminiş, de astă dată ceva mai mare. De aici porneau mai departe poteci. Cum să aflăm pe care din ele apucaseră cei ce-l duseseră pe Pongo?

Făcurăm înconjurul luminişului pe lângă tufele de unde începeau potecile şi le cercetarăm cu băgare de seamă pe toate. În cele din urmă Marian zise:

— Pe drumul acesta au apucat. Aici Pongo a rupt iarăşi o creangă, pentru ca să ne lase nouă un semn.

Nici nu-şi sfârşi bine vorba şi intră pe potecă, iar noi îl urmarăm în grabă.

— Poteca asta duce pe câmpia de care vă vorbeam – spuse Morris, cu glas coborât. S-ar putea să ne-ntâlnim aici cu tigri. O să-mi cam pregătesc arma.

— Eu am şi făcut-o – zise Marian – de la început am avut presimţirea că vom avea de dus o luptă crâncenă. Cât mai e până la câmpia aceea?

— Cel mult o sută de metri – răspunse inspectorul. A, aţi auzit? Ştiam eu!

Departe, în faţa noastră, răsunase pufăitul nervos al unui tigru. De fapt era ceva rar aceasta în miezul zilei şi tigrul o fi având o pricină deosebită să pufăie atât de furios.

Nimeni nu pomeni de Pongo, dar fără să ne vorbim iuţirăm paşii. Şi tocmai îmi dusesem mâna la revolver, când văzui că Marian şi Morris, care alergau înaintea mea, îşi şi trăseseră armele.

În vremea asta tigrul mai pufăi furios de două ori. Probabil că fiara pusese ochii pe o victimă pe care n-o putuse răpune îndată.

Poteca pe care alergam făcea cotituri prin desiş. Iarăşi se auzi pufăitul tigrului, acum numai la vreo douăzeci de metri.

Imediat ne încetinirăm paşi şi pornirăm mai departe, ferindu-ne să facem zgomot.

Deşi ne pricepeam cu toţii să tragem, era totuşi prea primejdios lucru să ataci un tigru furios numai cu revolverul. Trecând pe lângă un copac, Marian îl legă pe Maha. Nu trebuia să-l expunem pe credinciosul animal unei lupte cu un tigru.

Poteca făcea iar o cotitură… Rămaserăm deodată locului şi ne uitarăm îngroziţi la priveliştea care ne aştepta. Înaintea noastră se întindea câmpia pomenită de inspectorul Morris. Pe marginea ei se afla un copac uriaş şi de una din crengile sale de jos atârna un trup omenesc – Pongo al nostru.

Era astfel legat cu funii, încât trupul său spânzura orizontal, iar sub dânsul stătea un tigru, cu capul ridicat. Fiara se înălţa, îşi propti picioarele dinainte de copac şi cu laba stângă dădu să-l înhaţe pe Pongo. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Animalul întărâtat mai pufăi odată, apoi îşi lăsă jos labele şi păru să chibzuiască ce avea de făcut ca să-şi ajungă prada. Pentru săritură n-avea loc deajuns şi probabil că acei ce-l legaseră pe Pongo ştiau bine asta, altminteri ar fi fost tras jos prea repede de fiară.

— Ptiu drace! scrâşni Morris. Asta numai un chinez ar fi putut-o face.

Deşi vorbise încet de tot, tigrul se-ntoarse totuşi repede. Şi abia ne zări că se şi pregăti să sară asupra noastră.

Dar inspectorul i-o luă înainte. Trase două gloanţe din pistolul său greu şi tigrul căzu grămadă, începând să râcâie pământul.

Marian şi cu mine traserăm de asemenea câteva gloanţe, deşi n-ar mai fi fost nevoie, căci acele ale inspectorului nimeriseră fiara în ochi.

Îl dezlegarăm îndată pe Pongo, care ne întinse mâna şi zise:

— Pongo mulţumeşte mult Massers. Pongo ştiut că Massers va veni.

— În privinţa asta puteai avea deplină încredere – zise Marian – dar acum spune ce ţi s-a întâmplat!

III
DUŞMANI VICLENI

— PONGO URMĂRIT CHINEZ MIC – începu camaradul nostru – în luminiş aici în junglă Pongo fost atacat. Opt chinezi sărit afară din tufe, înhăţat Pongo, Pongo omorât trei, alţii răniţi, apoi însă fost lovit în cap. Când trezit, chinezi duce pe el de aici. Pongo frânge ramuri, ca Massers cunoaşte drum. Chinezi leagă la el aici la copac, fuge repede. Apoi vine tigru şi-ncearcă apucă Pongo. Massers omoară tigru.

— Printre chinezi ai văzut vreunul care părea să fie şeful lor? întrebă Marian.

— Nu; glas din tufiş dat porunci. Pongo nu putut vede om. Dar recunoaşte glasul.

— E prevăzător dumnealui – spuse prietenul meu – nu s-arată când pune să se ucidă un potrivnic. Dar ia spune, Pongo, ai văzut dacă chinezul acela mic a vorbit după aceea cu cei care te-au atacat pe tine?

— Nu, Masser Farrow – răspunse Pongo – nu mai văzut pe băiat chinez.

— Păcat – zise Morris – Me Nang va putea să se scuze că n-a avut habar de atacul acesta asupra lui Pongo. Zău că e păcat, căci poate am fi smuls de la el taina „păianjenului galben”. De unde începem acum, domnule Farrow?

Marian privi câtva timp leşul tigrului, apoi zise, îngândurat:

— Cei ce l-au atacat pe Pongo trebuie să fi ştiut bine ca tigrul se aţinea pe aici. Mai ştiau însă şi că fiara nu va izbuti să-l înfricoşeze pe camaradul nostru, ca să-l moaie. Aşa dar, probabil că se vor înapoia, vor căuta să alunge tigrul, apoi să afle de la Pongo de ce l-a urmărit pe Me Nang. Propun să târâm în tufiş leşul tigrului şi să-l ascundem acolo; apoi ne vom aşeza aici la pândă.

— N-ar fi bine să destrămăm puţin funiile pe care le-am tăiat, ca să dea impresia că tigrul tot a izbutit să-l tragă jos pe Pongo al nostru? propusei eu. Atunci cu siguranţă că vor alerga îndată la ascunzătoarea „Păianjenului galben” ca să-i raporteze de acest accident neprevăzut.

— Da, asta e o idee bună – încuviinţă Marian. Să ne punem repede pe lucru!

În vreme ce camarazii mei târau de acolo hoitul tigrului, eu destrămai cu cuţitul capetele tăiate ale funiilor cu care fusese legat Pongo. Apoi aruncai înapoi peste crengi două capete în aşa fel încât să pară că fiara îl trăsese într-adevăr jos pe camaradul nostru.

Tovarăşii mei făcură şi ei treabă bună. Târâseră pe jos partea dindărăt a trupului şi urma lăsată dădea impresia ca şi

cum animalul l-ar fi tras pe Pongo în desiş.

Ba, Pongo despică chiar trupul tigrului şi scoase afară plămânii; apoi se înapoie în luminiş şi stoarse din ei sângele, cam sub creanga din care atârnau funiile.

Credinciosul nostru camarad se afundă în desiş, căci vroia să jupoaie tigrul, a cărui blană era o amintire preţioasă pentru noi. Trebuia să ne pregătim pentru o lungă aşteptare, căci potrivnicii noştri nu se puteau bizui pe o apariţie grabnică a tigrului, apoi trebuiau să lase să treacă destul timp, pentru ca spaima să-l moaie pe Pongo.

Deodată fui străfulgerat de un gând.

— Mariane – şoptii eu – dac-or fi pus chinezii vreun paznic într-o ascunzătoare sigură pe aici? Atunci el s-o şi fi dus să aducă ajutoare şi vom fi atacaţi pe la spate.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţă prietenul meu – hm… un astfel de paznic nu poate sta decât în vreun copac căci trebuie să se ferească şi el de tigru. E cu putinţă să ne şi fi observat.

Fără voie ne ridicarăm privirea spre coroanele copacilor, dar frunzişul era prea des ca să putem descoperi într-însul vreun om ascuns.

Discutarăm în şoaptă despre posibilităţile ce stăteau la îndemâna potrivnicilor noştri ca să ne ia prin surprindere. Furăm întrerupţi din vorbă de înapoierea lui Pongo, care se ivi fără zgomot, ţinând pe braţ blana tigrului.

Marian îi împărtăşi imediat bănuielile noastre şi uriaşul spuse:

— Massers are dreptate. Chinezi învelit cap de la Pongo cu pânză înainte de atârnat pe el în copac. Şi Pongo auzit uneori zgomote sus în copac. Merge repede vede.

— Stai Pongo! îl opri Marian. N-ar fi bine să facem aşa. Trebuie să lăsăm pe spionul ăla în copac până vor veni camarazii lui. Nu ştim ce semne s-au înţeles să-şi dea între ei.

— Nu cred că-i bine ce vrei să faci, Mariane – îmi dădui eu părerea – dacă Pongo izbuteşte să-l aducă jos pe spion, atunci cu siguranţă că chinezii ceilalţi vor veni încoace văzând că el nu răspunde la semnalele lor. Şi atunci îi putem urmări şi-l punem pe Maha pe urmele lor.

— Şi aşa e bine – încuviinţă prietenul meu – în definitiv putem răspunde şi noi dacă se va auzi vreun ţipăt suspect de animal. Da, Pongo, încearcă, poate îl aduci jos pe spionul ăla ascuns!

Fără să şovăie o clipă, camaradul nostru se strecură printre tufe şi când ajunse la copacul unde fusese atârnat se săltă în sus cu o săritură, apucă craca de jos şi în clipa următoare dispăru în frunziş.

Crengile copacului în care se căţărase se împreunau cu ale arborilor alăturaţi, aşa că se putea ca chinezul să se fi strecurat în copacul sub care stăteam noi acum, la vreo cincisprezece metri de micul luminiş.

Se scurseră vreo zece minute în care timp nu auzirăm nici măcar un foşnet. Deodată, însă, răsună deasupra noastră un ţipăt; sărirăm imediat în picioare căci ştiam că acum Pongo îl înhăţase pe spion. Dar în clipa următoare un obiect mic căzu din copac şi se sparse la picioarele noastre.

O luarăm la goană, cum poate nu fugisem încă niciodată în viaţa noastră, din faţa unei primejdii. Obiectul acela era una din vicleniile chinezeşti – o oală rău mirositoare, de care se folosesc chinezii şi care pune pe fugă chiar pe cei mai viteji bărbaţi.

Nici nu ne mai gândeam ce-o să se întâmple cu Pongo şi potrivnicul său, căci trebuia să fugim de fumul verzui al cărui miros îţi întoarce maţele pe dos.

După vreo douăzeci de metri de alergătură, rămaserăm în sfârşit locului. Fumul grozav începu să urce în văzduh şi după ce se va împrăştia cu totul ne puteam întoarce. Dar ce se petrecuse cu Pongo şi duşmanul său? Gazul puturos se urca repede la dânşii. Izbutise oare credinciosul nostru camarad să se refugieze în alt copac?

Tocmai mă pregăteam să cer părerea lui Marian, când deodată o făptură uriaşă alunecă dintr-un copac din faţa noastră. Era Pongo, care se apropiă de noi, râzând.

— Chinez încă în copac – zise el – stă bine până trece fum prost.

Asta era o veste foarte plăcută pentru noi. Poate că spionul o fi ajuns într-o astfel de stare din pricina fumului grozav, încât ne va trăda taina „păianjenul galben”.

Aşteptarăm câteva minute, apoi ne înapoiarăm la ascunzătoarea noastră de până atunci. Duhoarea se împrăştiase dar cât fusese de puternică văzurăm din feluritele animale care căzuseră din copaci ameţite. Şi abia după un ceas îşi reveniră în simţiri.

În vreme ce împingeam vieţuitoarele din jurul nostru, Pongo se căţără iarăşi în copac ca să-l ia jos pe chinez. Veni surprinzător de repede cu el, leşinat, făcu o mutră de te prăpădeai de râs şi zise:

— Oh, Massers, sus în copac fum şi mai rău, Pongo oprit respiraţie.

Trase adânc aer în piept şi puse jos trupul spionului.

Era un chinez voinic, cu mustaţă lungă şi neagră, care atârna până la piept. Morris privi îngândurat la el, apoi zise:

— Chinezii cam seamănă între dânşii, dar aş jura, totuşi că pe ăsta îl cunosc. Dacă nu mă-nşel e Hukai, unul care poate fi văzut adesea în port. M-am interesat odată de el şi am aflat că e agent al unei mari firme de expediţiuni. Da. Cu siguranţă că e dânsul.

— Foarte interesant! spuse Marian. Asta înseamnă că avem iarăşi un mic punct de sprijin. Deocamdată trebuie să mai aşteptăm, căci până într-un ceas n-o să-şi revină. În vremea asta, însă, îl vom lega şi-i vom pune căluş, căci se poate ca tovarăşii săi să se ivească în curând şi nu trebuie să scoată vreun strigăt de prevestire.

Pongo îndeplini treaba asta cum ştia el, apoi ne aşezarăm iarăşi la posturile noastre şi observarăm cu schimbul luminişul.

Să fi trecut vreo jumătate de ceas, când se auzi un ţipăt de pasăre. Era foarte îndepărtat, dar destul de desluşit. Dacă nu ne-am fi aşteptat la un asemenea ţipăt, poate nici nu ne-ar fi atras atenţia, dara cum ne gândirăm îndată la tovarăşii spionului pe care-l luase jos Pongo din copac.

Erau însă foarte dibaci şi prevăzători chinezii, căci aleseseră ţipătul fazanului sălbatec, care trăieşte în număr mare prin junglele acestea.

Eu n-aş fi ştiut ce să fac, dar Marian nu stătu mult pe gânduri, ci răspunse în acelaşi fel. Şi izbuti pe deplin, căci avea experienţă în privinţa aceasta.

Ca replică, ţipătul acela răsună încăodată din depărtare la intervale. Şi sunau la fel ca semnele alfabetului Morse, iar Marian îşi şopti imediat:

— Ah, asta e neplăcut, se pare că e vorba de semne anumite, pe care s-au înţeles să şi le dea. Nu mai ştiu ce să fac. Ei, o să răspund şi eu în acelaşi fel şi pace!

Izbuti să repete şi dânsul ţipătul la aceleaşi intervale. Urmă o pauză mai lungă şi Morris şopti:

— Să nu fi greşit, domnule Farrow. Chinezii or fi aşteptând alt semnal şi acum nu mai vin deloc.

— Atunci trebuie să-ncercăm să scoatem ceva de la prizonierul nostru – zise Marian – cred, totuşi… aha, asta e bine! se întrerupse el.

Din nou răsună un ţipăt de pasăre, de astă dată aproape, cam la vreo sută de metri de luminiş. Era iarăşi un semnal anumit, pe care Marian îl repetă imediat.

Se scurseră vro cinci minute. Scoaserăm revolverele şi privirăm cu încordare în luminiş.

Deodată, tresărirăm speriaţi. Numai la treizeci de metri depărtare se stârni brusc o larmă grozavă. Erau ţipete, şuierături şi lovituri dintr-un fel de tobe, ca şi cum cete întregi

de oameni ar fi pornit în marş. Apoi ţâşniră cu zgomot artificii peste tufe şi se sparseră în luminiş.

Ne ieşise cu totul din minte că chinezii, apropiindu-se, vor căuta să alunge întâi tigrul pe care-l mai bănuiau încă aici.

În cele din urmă se făcu linişte şi imediat se auzi iarăşi un ţipăt de pasăre, căruia Marian îi răspunse la fel. Mai trecură câteva minute, pe urmă Pongo ridică deodată mâna. El îi auzise pe cei ce se apropiau.

De partea cealaltă crengile tufelor de pe marginea luminişului se dădură la o parte şi un chinez ieşi încetişor afară. Era un uriaş, cu chipul energic şi ochi scânteietori. Îşi roti privirile împrejur, apoi clătină capul. Probabil că se aşteptase să-l vadă pe spionul care răspunsese la semnalele sale.

Se-ntoarse şi strigă câteva cuvinte în limba lui, pe care n-o pricepeam. Atunci se auziră foşnete în tufişuri şi vreo doisprezece galbeni păşiră în luminiş.

Începură să vorbească repede şi cu însufleţire între dânşii, privind când la băltoaca de sânge de pe pământ, când la funiile rupte din copac.

Apoi, însă, uriaşul care păşise cel dintâi în luminiş le strigă câteva vorbe mânioase şi imediat tăcură cu toţii şi priviră spre copacul de care atârnase Pongo.

Uriaşul strigă acum în sus de mai multe ori numele „Hukai” şi câteva cuvinte. Neprimind însă nici un răspuns strigă oamenilor săi ceva cu glas poruncitor şi aceştia, şovăind, se făcură nevăzuţi de amândouă părţile luminişului.

Văzându-i că-şi scoseseră pistoalele, pricepurăm îndată ce însemnase porunca galbenului uriaş; oamenii urmau să cerceteze împrejurimile luminişului. Şi asta nu le venea la socoteală; bănuiau probabil că tigrul e încă în apropiere.

Împreună cu doi oameni care rămăseseră cu el, uriaşul care părea să fie şeful lor, se luă acum pe urma pe care o lăsasem noi târând hoitul tigrului. Cei trei chinezi veneau de-a dreptul spre noi şi trebuia să ne hotărâm acum pentru luptă, căci şi ei trăseseră pistoalele şi mutrele lor nu prevesteau nimic bun.

Nu ne mai despărţea de ei acum decât o tufă deasă, prin ale cărei crengi de jos privisem în luminiş. Şi iată că galbenul uriaş întinse braţul şi dădu în lături crengile care-i veneau la îndemână.

IV
„PĂIANJENUL GALBEN”

NU NE PUTEAM AŞTEPTA la cruţare din partea chinezilor. Şi înainte ca eu şi Marian să ne putem face un semn în privinţa aceasta, arma inspectorului şi detună de trei ori la rând. Cei trei chinezi căzură grămadă şi mă trecu un fior când văzui că Morris îi nimerise la rădăcina nasului.

După o clipă de tăcere apăsătoare, se stârni o larmă de iad. Din tufişurile de cealaltă parte a luminişului se iviră alte făpturi, care răcnind de furie, se năpustiră spre ascunzătoarea noastră, agitând pistoale şi cuţite. Şi îndărătul nostru trosniră de asemenea tufele. Acum trebuia să căutăm a ne salva deoarece chinezii turbaţi nu vor cunoaşte cruţare.

— Robert, Pongo, luaţi-i în primire pe cei dindărătul nostru! răcni Marian.

În aceeaşi clipă detună atât revolverul său cât şi al inspectorului. Mă-ntorsei fulgerător şi-l văzui pe Pongo încăierat cu patru chinezi. În vreme ce eu mă îndreptai spre ceilalţi, care dădeau năvală dintre tufe, mai văzui cum doi din potrivnicii uriaşului căzeau grămadă.

Doi galbeni se năpustiră în acelaşi timp asupra mea, ridicând pistoalele; ţinti scurt şi-i culcai la pământ.

Alţi trei, pe care îi descoperii printre crengile tufelor din apropiere, făcură repede stânga-mprejur şi săriră înapoi, iar unul din duşmanii lui Pongo se smulse de asemenea din încăierare şi o tuli în desiş. Ultimul lui vrăjmaş căzu apoi, horcăind, la pământ.

Cei patru chinezi care fugiseră însemnau o mare primejdie în spatele nostru; fără să mai stau pe gânduri mă luai după ei. Pongo veni după mine, căci îşi dăduse şi el seama de pericol.

Întorcând pentru o clipă capul văzui că şi potrivnicii lui Marian şi ai inspectorului dăduseră bir cu fugiţii.

Chinezii dinainte noastră se strecurau înspăimântaţi prin desiş. Nu puturăm ajunge decât pe unul din ei, pe care-l nimeri cuţitul lui Pongo. Ceilalţi dispăruseră fără urmă şi deşi îi mai căutarăm câtva timp, nu puturăm descoperi nici o urmă de-a lor. Nici nu era de aşteptat să se mai întoarcă, pentru că prea erau înspăimântaţi.

— Haidem, repede înapoi, Pongo! zisei eu în cele din urmă, pe când stăteam nehotărâţi în faţa unei tufe dese. Poate că tovarăşii noştri se află în primejdie, deşi nu mai auzim nici o împuşcătură. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci e cu putinţă ca vreo câţiva chinezi să fi rămas prin apropierea lor şi dăm acum de dânşii când ne-om întoarce.

Cu multă luare aminte pornirăm spre luminiş şi un simţământ ciudat puse stăpânire pe mine; de ce era atâta linişte colo-n faţa noastră? Să li se fi întâmplat ceva camarazilor mei?

După socoteala mea mai eram la vreo patruzeci de metri de ascunzătoarea tovarăşilor, când mă oprii locului şi-l apucai de braţ pe Pongo. În aceeaşi clipă uriaşul negru mă privi speriat şi şopti:

— O, fum rău. Masser Farrow şi Morris este prizonieri acum. Noi trebuie rămâne aici până împrăştie fum.

Da, avea dreptate Pongo. Chinezii spărseseră iarăşi oale din acelea ale lor.

Marian şi inspectorul Morris fuseseră făcuţi nevătămători acum, pe când chinezii or fi având ei mijloace de apărare împotriva mirosului acela groaznic şi s-or fi putând apropia de camarazii noştri leşinaţi, ca să-l lege.

Aşa dar, când vom ajunge în luminiş nu-l vom mai găsi nici pe ei, nici pe spionul pe care-l legase Pongo. Era grozav să stăm aici ci mâinile în sân, în timp ce, probabil, camarazii noştri simţeau furia răzbunătoare a Galbenilor.

Deodată Pongo mă trase în direcţia spre răsărit şi zise:

— Masser Bertram vine cu Pongo. Ia repede Maha, apoi porneşte spre miazăzi în jurul luminişului, după aceea trebuie să dea de urmele chinezilor.

— Bravo, Pongo! strigai însufleţit. Asta e cea mai bună idee. Fireşte, vom înconjura luminişul, care e îmbâcsit de mirosul acela puturos şi venim astfel în spatele potrivnicilor noştri. Dacă or şi fi transportat de acolo pe camarazi, o să dăm de urmele lor.

Trebuia să ne croim acum drum prin desiş, căci nu puteam cuteza să mergem pe vechea potecă. Eram bucuros că Pongo o luase înaintea mea; în faţa cuţitului său dispăreau toate piedicile.

Peste puţin timp ajunserăm la credinciosul ghepard, care se lipise strâns de trunchiul copacului de care-l legase Marian.

Străbăturăm repede poteca şi făcând nu ocol mare o luarăm spre miazăzi; în felul acesta trebuia s-ajungem în spatele Chinezilor, dacă aceştia se mai aţineau în luminiş.

Pongo trebui iarăşi s-o ia înainte, dar de data asta merse mai uşor, căci nu era un desiş în adevăratul înţeles al cuvântului. Ajunserăm, astfel, în timp destul de scurt într-un luminiş mare, care trebuia să fie la miazăzi de locul unde Marian şi Morris fuseseră capturaţi de Chinezi, cu ajutorul oalelor lor.

Timp de vreo cinci minute rămaserăm nemişcaţi pe marginea acestui luminiş, căci galbenii trebuiau să-l străbată

dacă se întâmpla să vină abia acum înapoi. Deodată Pongo arătă spre luminiş şi şopti:

— Masser Bertram vede acolo dunga neagră în iarbă? Pe acolo mers chinezii. Pongo cred că ei au plecat şi luat cu dânşii Masser Farrow şi Morris.

Eram de aceeaşi părere, astfel că hotărâi imediat:

— Da, Pongo şi eu cred aşa. Ne vom lua deci repede pe urma aceasta.

Cu băgare de seamă părăsirăm tufişurile ocrotitoare şi ne-ndreptarăm spre dunga neagră care ducea prin mijlocul luminişului.

Pongo văzuse bine. Erau urme omeneşti şi din lăţimea lor, precum şi din împrejurarea că iarba era călcată, puturăm recunoaşte că chinezii trebuiseră să fi trecut de mai multe ori pe acolo. Aşa dar de sigur că şi după amiază, când îl legaseră de copac pe Pongo al nostru.

Fără îndoială că ne găseam aici pe drumul cel bun şi mă bucurai din inimă când Maha al nostru – abia ce-i arătai urma şi-l îndemnai să pornească la căutat – porni imediat, trăgându-ne repede spre miazăzi. Nu se putea acum să nu izbutim să-l eliberăm pe Marian şi pe inspector – dacă se mai aflau în viaţă.

În înfrigurarea de care eram stăpânit nici nu dădui atenţiune împrejurimilor; socoteam lucru sigur că toţi Chinezii părăsiseră imediat jungla cu cei doi prizonieri, ca să ajungă la ascunzătoarea lor – şi aşa se făcu de nici nu mă gândii la măsuri de prevedere deosebite, când străbătui luminişul şi mă strecurai acum îndărătul lui Maha printr-o spărtură din tufiş.

Fără Pongo al nostru, care nu nesocotea niciodată primejdiile, aş fi fost „curăţat"; căci misteriosul nostru potrivnic, „păianjenul galben", îşi asigurase bine retragerea.

Pe dinaintea ochilor mei scânteiară deodată oţelul sclipitor, în aceeaşi clipă Maha sări în lături speriat de făptura uriaşă care se ivi brusc dintr-un tufiş des.

Asta făcu să mă clatin şi nu m-aş fi putut apăra de lovitura mortală pe care se pregătea să mi-o dea paznicul chinez.

Fără voie închisei ochii…. Aşteptându-mi sfârşitul. În clipa următoare cuţitul galbenului se va fi înfipt în gâtul meu.

Dar iată că deodată auzii un horcăit şi când ridicai pleoapele, văzui cuţitul paznicului căzând jos la pământ.

Uriaşul chinez se poticni, ridică braţele şi căzu pe spate în tufişul de unde de ivise. Pongo mă împinse binişor în lături, se aplecă deasupra lui şi în clipa următoare se ridică, ţinând în mână cuţitul său enorm.

— Masser Bertram fie mai cu băgare de seamă! zise el apoi. Pongo nu poate totdeauna arunca atât de repede cuţit.

Într-adevăr, în ultimul moment zvârlise arma grozavă în gâtul chinezului.

Îi strânsei mâna, recunoscător şi mă gândii cât de miraculos era uneori jocul întâmplării, sau al Destinului. Dacă Maha nu m-ar fi tras îndărăt, Pongo n-ar fi putut zvârli cuţitul alături de capul meu şi chinezul m-ar fi ucis.

Mângâiai blana ghepardului, care mă salvase fără să ştie, apoi îl îndemnai să caute mai departe şi imediat Maha porni la drum.

Mă cuprinse totuşi o mare îngrijorare. Dacă chinezii din luminiş trebuiau să aştepte mai întâi până să se fi împrăştiat cu totul gazele, înainte de a-i putea lega pe camarazii mei? Atunci mai erau acum îndărătul nostru şi cadavrul paznicului va fi un semn pentru ei că noi şi trecusem pe acolo. Nu vor căuta ei atunci să se scape repede de prizonieri?

Mă oprii şi-i împărtăşi lui Pongo temerile mele. Uriaşul recunoscu că am dreptate şi răspunse:

— Pongo întoarce repede şi ascunde cadavrul. Chinezii crede atunci că el plecat.

Da, asta era singura posibilitate să-i înşelăm pe duşmanii noştri. Intrai într-un tufiş des şi-l trăsei pe Maha lângă mine, în vreme ce Pongo porni înapoi. Vroiam să-l aştept aici, căci era primejdios să mă duc înainte singur cu Maha.

Ascultai cu încordare să aud vreun zgomot care să-mi trădeze apropierea vreunui duşman – însă totul rămase liniştit. Dar deodată mă simţii copleşit de o senzaţie curioasă. Instinctiv bănuii un pericol în apropiere şi imediat trăsei revolverul, încredinţat că se va ivi prilejul să mă folosesc de el.

Apoi privii cu şi mai multă atenţiune în jur, dar nu putui zări nimic.

Maha stătea şi el liniştit şi doar dânsul ar fi observat cu siguranţă apropierea unui duşman. Atunci îmi veni în gând că vântul destul de puternic tocmai ne bătea în faţă. Aşa dar, o primejdie pe care ghepardul n-o mirosea, nu putea veni decât din spate.

Întorsei repede capul şi o spaimă grozavă mă cuprinse, căci mă pomeni faţă în faţă cu un chinez, care stătea la vreun metru şi jumătate de mine.

Trebuie să fi fost ascuns în tufiş, dar nu se mişcase când eu mă strecurasem printre ramuri.

Era o situaţie foarte încurcată. De împuşcături trebuia să mă feresc pe cât se putea, deoarece detunăturile i-ar fi prevenit pe ceilalţi Chinezi şi ar fi însemnat poate şi o primejdie pentru Marian şi inspector. Dar nici la o luptă corp la corp nu mă

puteam gândi; căci eram înţepenit între crengi, ceea ce-mi paraliza mişcările.

Şi cu potrivnicul meu se petrecea acelaşi lucru – nici el nu se putea folosi de vreo armă, pentru că nici măcar trupul nu i-l puteam vedea, atât de dese erau ramurile. Numai chipul său se vedea ca într-un cadru printr-o spărtură dintre crengi. Mutra aceasta hidoasă avea o expresie atât de fioroasă, încât mă cutremurai tot.

Ochii înguşti aveau o privire pătrunzătoare, de stăpân şi avui deodată simţământul că mă aflam faţă în faţă cu şeful bandei, misteriosul „păianjen galben”.

Chibzuii fulgerător cum m-aş putea scăpa de acest duşman. Dacă mă azvârleam brusc înainte, n-aş fi putut dobândi nimic – ba aş fi fost în primejdie să capăt o lovitură de cuţit din partea lui.

Să alerg repede în jurul tufişului, iarăşi n-avea nici un rost. Tocmai tufişul în care mă găseam era atât de strâns împletit cu cele vecine, încât ar fi trebuit să caut mult ca să găsesc o trecere şi în vremea asta Chinezul ar fi dispărut de mult.

Atunci îmi adusei aminte de Maha. El ar fi putut să se strecoare pe sub crengile de jos şi să-l înhaţe pe chinez.

Neslăbind o clipă din ochi pe chinezul care chibzuia şi el, probabil, cum să scape de mine, desprinsei încetişor zgarda ghepardului. Apoi îi întorsei cu atenţiune capul, îl împinsei printre crengi şi-l îndemnai s-o ia înainte.

În cele din urmă simţii din tresărirea lui că trebuia să-l fi mirosit pe chinez. Atunci îi dădui drumul de ceafă, de care-l ţineam şi strigai:

— Pe el, Maha!

Pe chipul fioros al chinezului trecu fulgerător o expresie de spaimă când auzi strigătul meu. Apoi păru să bage de seamă, din pârâitul crengilor, că un al doilea potrivnic venea spre el şi în clipa următoare capul următoare capul său dispăru fulgerător.

Acum nu mai era nevoie să fiu prevăzător şi mă vârâi repede printre crengile mlădioase. Din fericire, nu era un tufiş de scaieţi, altminteri aş fi rămas înfipt acolo. Dar şi aşa era ceva destul de anevoios, căci crengile păreau crescute împreună.

Trebuia să recurg la ajutorul cuţitului meu ca să-mi pot croi un drum. Trecură vreo cinci minute până să fi învins piedeca aceasta.

Ajunsei într-un luminiş mic şi rotund, mărginit de jur-împrejur de tufe foarte dese. Unele spărturi în aceste tufe mai arătau că duceau de acolo poteci în desiş.

Pajiştea era pustie. Aşa dar chinezul trebuie să fi izbutit să alerge înapoi cu repeziciune de necrezut, înainte ca Maha să se fi strecurat printre crengile tufişului.

Ascultai cu încordare câteva clipe, apoi auzii la stânga, spre miazăzi, un geamăt slab, plin de spaimă. Străbătui repede luminişul şi intrai într-o spărtură de crengi. Şi deodată îl văzui înaintea mea pe chinez, cu faţa în jos şi braţele întinse.

Deasupra lui stătea Maha, cu labele dinainte înfipte în spatele Galbenului. Răsuflai uşurat; izbânda era a noastră. Învingându-l pe şef, pusesem întreaga bandă cu botul pe labe.

Scosei repede din buzunar ghemuleţul de sfoară groasă pe care-l purtam totdeauna la noi, trecui pe lângă Maha şi legai braţele întinse ale chinezului. El încercă să se ridice, dar ghepardul veghea, aşa că fu nevoit să se culce iar la pământ. Îi mai legai şi picioarele, îl mângâiai pa Maha şi mă înapoiai repede. Trebuia să-i dau de veste lui Pongo.

Când păşii însă în luminişul mic şi rotund, uriaşul nostru camarad îmi ieşi înainte. Observase îndată urmele pe care le lăsasem când pătrunsei în tufiş.

Îi spusei cele petrecute, la care Pongo zâmbi mulţumit şi zise:

— Foarte bine fie, Masser Bertram. Noi acum bagă de seamă, dacă vine chinezi cu Massers Farrow şi Morris, apoi eliberăm pe ei.

— Minunat! exclamai mulţumit. Asta e uşor de făcut. Dar vino repede, căci trebuie să şterg urmele mele.

— Pongo şi făcut asta – spuse uriaşul liniştit.

V
TAINA E LĂMURITĂ

MĂ ÎNDREPTAI SPRE TUFIŞUL în care stătusem faţă-n faţă cu chinezul. Era într-adevăr surprinzător ce treabă făcuse Pongo atât de repede, fără să ne fi înţeles dinainte.

Tăiase cu totul locul pe unde mă strecuram eu printre crengi şi-l acoperise cu nişte ramuri înfipte în pământ, spre drumul pe care trebuiau să fi venit chinezii.

De afară nimeni nu putea să vadă că acolo pătrunsese un om prin tufiş, noi însă puteam sări imediat prin spărtura largă, căci crengile înfipte nu erau o piedecă.

Încordaţi la culme aşteptam ivirea potrivnicilor cu camarazii noştri prizonieri. Nu mai puteau fi mulţi şi cei trei care o luaseră la fugă din faţa lui Pongo şi a mea nu erau duşmani de temut, pentru că uriaşul negru le insuflase o spaimă grozavă.

Minutele se scurgeau unul după altul. Nici un zgomot nu întrerupea liniştea pădurii seculare şi începui să mă îndoiesc dacă presupunerile mele sunt întemeiate. Nu se putea oare ca galbenii cu prizonierii lor să şi fi trecut şi şeful lor să fi rămas acolo numai ca să mă prindă pe mine şi pe Pongo? În cazul acesta ar fi fost mai nimerit să-l punem imediat pe Maha iarăşi pe urmele lor. „Păianjenul galben” n-avea decât să rămână legat acolo unde zăcea.

Mă-ntorsei pe jumătate spre Pongo, care stătea alături de mine. Tocmai când vroiam să-i împărtăşesc noul meu gând, privirea îmi căzu pe locul liber dindărătul nostru. Şi din tresărirea mea Pongo băgă se seamă că ceva nu era în regulă acolo.

Se-ntoarse fulgerător şi văzu ce vedeam şi eu. Încetişor şi fără zgomot străbăteau micul luminiş, purtând pe cei doi camarazi ai noştri; în frunte mergeau alţi doi galbeni, iar îndărătul lor tot atâţia.

Aşa dar, tot apucaseră pe altă potecă şi ar fi dat acum de Maha şi de şeful lor, dacă nu i-aş fi descoperit eu, cu totul întâmplător.

Trăsei imediat amândouă revolverele, în vreme ce Pongo ridica braţul cu cuţitul său enorm. Cu glas tare îi strigai pe chinezii înmărmuriţi, ieşind afară din tufiş împreună cu Pongo. Eram numai la câţiva metri de galbeni şi nu-mi era greu să-mi închipui ce simţeau la vederea uriaşului negru.

Înmărmurirea lor nu ţinu însă decât puţine clipe. Apoi cei patru purtători lăsară deodată la pământ pe camarazii noştri şi toţi opt se repeziră asupra noastră.

Cu două gloanţe îi culcai la pământ pe cei doi din faţă, în timp ce Pongo, scoţând răcnetul său de luptă, se zvârli asupra celorlalţi. Şi în aceeaşi clipă sări din tufiş Maha… Glasul meu şi strigătul lui Pongo îl făcuseră să priceapă că se-ntâmpla ceva neobişnuit şi în clipa următoare încolţi şi el pe un chinez, care tocmai ridicase cuţitul asupra mea.

Toţi ceilalţi îşi pierdură acum cumpătul. Scoţând ţipete de groază, străbătură în goană nebună luminişul şi se făcură nevăzuţi în tufişuri.

Pongo mai înhăţă pe unul din ei şi-l ţinea bine. Sării repede la camarazii mei şi le tăiai legăturile. Dar sărmanii nu-şi reveniseră încă în simţiri de pe urma gazului ameţitor.

Când izbutiră să se ridice, îmi adusei aminte de „păianjenul galben”. Maha intervenise în lupta noastră, lăsându-l pe el în plata Domnului. Şi pe acolo unde zăcea dânsul acum trecuseră fugarii alungaţi de noi.

Gonii repede prin luminiş şi pătrunsei pe potecă; dar temerile mele se dovediră întemeiate: Chinezul dispăruse… numai funiile tăiate mai zăceau la pământ.

Acum se cerea să ne grăbim. Poate că şeful bandei, care ne ştia pe urmele sale, izbutea să-l înlăture în grabă pe nemţii prizonieri. Nu trebuia să-l lăsăm să ne-o ia înainte, dar nici nu puteam lăsa pe Marian şi Morris în luminiş, în starea în care se găseau.

Trebuia să ne despărţim aşa dar. Şi deşi nu-mi era plăcut să rămân eu în luminiş, socotii totuşi mai nimerit ca Pongo să pornească în urmărirea fugarilor. El era mai potrivit pentru aceasta şi în toată graba îi explicai nevoia de a descoperi ascunzătoarea chinezilor. Îi spusei, însă, să nu întreprindă nimic pe urmă pe socoteala lui, afară de cazul dacă ar vedea că prizonierii sunt în mare primejdie. Voi veni eu cu Marian şi Morris, când aceştia se vor fi dezmeticit de-a binelea.

Pongo încuviinţă îşi luă din mână cureluşa şi-o petrecu pe după gâtul ghepardului – apoi se făcură nevăzuţi amândoi pe poteca pe care o luaseră la goană chinezii.

Eu mă-ntorsei acum spre camarazii mei; mă gândeam să-ncerc să-i readuc mai repede în simţiri prin respiraţie artificială.

Dar când făcui primul pas spre dânşii, rămăsei locului împietrit. O privelişte grozavă mi se înfăţişă şi în cea dintâi clipă nu ştiam ce să fac ca să-i liberez pe camarazii mei din situaţia lor îngrozitoare.

Ochii amândurora erau larg deschişi, aţintiţi asupra mea cu priviri rugătoare, implorând ajutor. Bănuii că spaima grozavă îi făcuse să-şi revină complet în simţiri. Acum mai trebuiau

înlăturată primejdia care-i ameninţa şi-apoi poate că eram în măsură să-l urmăm pe Pongo.

Îmi redobândii liniştea şi sângele rece trebuitor. Mă apropiai cu un pas şi iscodii cu atenţiune în jur, căutând să-mi dau seamă cum aş putea interveni mai bine, fără să-i primejduiesc pe ei şi pe mine.

Era într-adevăr un caz cu totul neobişnuit că chinezii îi azvârliseră în aşa fel unul lângă altul, încât între dânşii era o distanţă de vreo jumătate de metru.

Şi în acest spaţiu îngust se ridicaseră acum doi uriaşi şerpi cu ochelari, care-şi legănau încoace şi-ncolo partea de sus a trupului.

Probabil că se întinseseră să se odihnească la soare şi tocmai de ambele laturi ale grozavelor reptile zvârliseră jos chinezii pe camarazii mei.

Dar soarta părea săi fi ocrotit, căci cât de uşor s-ar fi putut întâmpla ca Marian şi Morris să fi căzut chiar peste şerpi şi atunci cobrele furioase i-ar fi muşcat – ceea ce însemna o moarte sigură.

Camarazii mei se aflau într-o situaţie îngrozitoare. Dar nici eu nu stăteam pe roze! Dacă împuşcam unul din şerpi, în zvârcolirile morţii şi-ar fi putut înfige colţii veninoşi în Marian şi Morris. Iar celălalt şi-ar fi descărcat apoi furia asupra bieţilor mei tovarăşi lipsiţi de apărare…. Îmi dădui seamă că revolverul nu-mi putea fi de folos aici.

Luând o hotărâre bruscă mă repezii la cea mai apropiată tufă şi tăiai două beţe groase şi lungi de vreun metru şi jumătate. Apoi mă-ndreptai spre cobre.

La apropierea mea amândoi şerpii îşi înălţară şi mai mult trupul şi-mi şuierară în faţă. Asta era foarte bine, căci aveau prea puţin sprijin în coada lor încolăcită. Cu mâna stângă întinsei unul din beţe în lături şi imediat ei îşi întoarseră capetele hidoase spre obiectul ce li se părea o primejdie.

În vremea asta, întinsei băţul din mâna dreaptă, apoi lovii cu toată puterea. Şi nimerii bine. Amândouă cobrele primiră lovitura în ceafă şi prin forţa ei fură zvârlite la câţiva metri de acolo.

Mă repezii după ele şi urmai să izbesc fără încetare. După aceea, răsuflând uşurat, mă apropiai de camarazii mei, care-mi mulţumiră din ochi.

— Asta a fost într-adevăr ajutor venit în ultima clipă, Robert! zise Marian. În mare primejdie am fost! Dar ceva bun tot au făcut cei doi şerpi – am scăpat de efectele neplăcute ale gazului puturos. Asta e urmarea spaimei şi a scârbei ce ma simţit-o văzând târâtoarele.

— La fel s-a întâmplat şi cu mine – adăugă Morris – ceea ce înseamnă că până şi cel mai rău lucru îşi are partea lui bună. Cât de neplăcut e să-ţi poţi întinde iarăşi mădularele! Mulţumesc, domnule Bertram. Dar unde e Pongo?

Povestii repede camarazilor întâmplările de până atunci. Şi dacă mă temusem în sinea mea că efectele gazului vor lăsa urme asupra lor, simţeam acum o plăcută dezamăgire.

— Înainte! strigă Marian, cu energie. N-a mai rămas mult din bandă şi sfârşim noi repede cu restul acesta. Ne putem bizui pe Pongo al nostru; ne va fi făcut el urme lămurite, dacă drumul ar coti brusc.

O luă înaintea noastră pe poteca pe care dispăruseră chinezii şi trebuii să-i admir energia, precum şi a inspectorului; de sigur că nu se simţeau încă prea bine, cu toate acestea desfăşurau o repeziciune cu care nu puteam ţine pasul.

Poteca ducea spre sud-vest şi Morris strigă deodată că vom ajunge curând la o mlaştină mare. Acolo cică sălăşluiesc tot soiul de animale primejdioase, în primul rând mulţi şerpi veninoşi şi crocodili.

— Aha, atunci vom găsi şi ascunzătoarea „păianjenului galben” – strigă Marian peste umăr – acum nu mă mai mir că nu s-a observat nimic din activitatea bandei. Dar trebuie să ne grăbim şi mai mult, căci ca să ataci o casă apărată, în mlaştină, nu e atât de uşor. Poate că-l mai ajungem din urmă pe chinezi înainte de a sosi la ascunzătoare.

Şi Marian începu să alerge cu paşi mari pe potecă. Fireşte că trebuia să ţinem pas cu dânsul, dar după câteva minute numai simţeam că nu mai mă ţin picioarele.

Apropierea mlaştinii se făcea simţită după aerul greu şi umed, care ne apăsa plămânii. La asta se adăugau razele arzătoare ale soarelui care ne prăjeau, nu alta.

În faţa noastră detunară deodată câteva împuşcături şi în aceeaşi clipă uitarăm de oboseală, de căldură, de aerul umed. Pongo al nostru trebuia să se fi încăierat cu chinezii.

Acum zburam, nu alta, pe potecă. Aceasta făcu deodată o cotitură şi Marian dispăru după colţ. Imediat detună arma lui.

După câteva clipe trecui şi eu pe după colţ, iar după mine venea inspectorul Morris. Şi în acelaşi moment detună şi arma acestui minunat trăgător, iar un chinez uriaş, care tocmai ridicase cuţitul să lovească în Pongo, se prăbuşi cu zgomot în mlaştina pe marginea căreia stătea.

Pongo mai avea doi duşmani care se repezeau la el cu cuţitele lor. Lângă dânsul zăcea un altul, pe care glonţul lui Marian îl culcase la pământ. Şi când, în cele din urmă, ieşii şi eu de pe potecă, un potrivnic al lui Pongo zbură ca o săgeată

în mlaştină, în vreme ce celălalt se prăbuşi în clipa următoare la picioarele uriaşului negru.

O punte îngustă, abia văzută, ducea în mlaştină. Pe dânsa goneau doi chinezi. Morris ridică îndată revolverul şi odată cu împuşcătura, cel din urmă din cei doi fugari aruncă braţele în sus, se clătină o clipă şi căzu în mlaştină.

— Staţi! strigă Marian. Omul de colo trebuie să rămână în viaţă. Altminteri se poate să nu găsim ascunzătoarea bandei şi bieţii prizonieri vor pieri cu siguranţă.

— Dar el îi poate şi omorî! exclamă inspectorul Morris.

— Da, de asta trebuie să-l împuşcăm aşa fel să nu poată înainte decât încet de tot – apoi îl vom ajunge noi înainte de a sosi el la ascunzătoare.

Morris dădu din cap, închise puţintel ochiul drept, apoi ridică braţul cu revolverul… şi chinezul căzu jos. Încercă însă să se ridice iarăşi, dar piciorul drept nu-l mai ajuta. Ca un păianjen mare, galben, se târî mai departe.

— Foarte bine – mormăi Marian, cu ciudă – acum repede după el. Maha poate rămâne aici ca să vegheze asupra prizonierilor.

În cele câteva clipe care trecuseră până la ultimul glonţ al inspectorului, cuprinsesem cu mintea toată situaţia.

Pongo îi ajunsese pe chinezii fugari, tocmai când şeful şi unul din oameni păşiseră pe puntea îngustă ce trecea peste mlaştina grozavă.

Cinci indivizi se aruncaseră asupra lui. Pe unul îl culcase îndată la pământ credinciosul Maha, care stătea acum deasupra duşmanului său şi mârâia ameninţător, când acesta se mişca. Pe unul din potrivnici îl „achitase” glonţul lui Marian, iar ceilalţi doi dispăruseră în mlaştină, unde vâltoarea ce se stârnise dovedea că crocodilii se certau pentru pradă. Pe cel din urmă pumnul vânjos al lui Pongo îl culcase la pământ. Pentru multă vreme era scos din luptă – dacă nu chiar pentru totdeauna.

Marian strigă ghepardului un scurt: „Stai aici!”, apoi pornirăm pe puntea îngustă ce ducea peste mlaştină. De amândouă părţile sclipea apa smârcului în bălţi mititele, printre bogata vegetaţie lacustră. Un singur pas greşit şi neprevăzătorul nu mai putea fi salvat.

Vipere negricioase se prăjeau la soare şi ridicau capetele, iscoditor, când umbrele noastre cădeau pe ele. Pretutindeni se vedeau trunchiuri noduroase, retezate, pe care se dacă le priveai mai de aproape, recunoşteai că erau crocodili uriaşi.

Păşeam voinicește, căci trebuia să ajungem „păianjenul galben” înainte ca acest chinez fioros şi viclean să le poată face ceva bieţilor prizonieri.

Deşi grav rănit, galbenul urmărit de noi se târa cu grabă înainte. Probabil că se socotea sigur în ascunzătoarea lui, sau poate dorul de răzbunare îl mâna atât de repede.

Din fericire, nu întorcea capul, căci dacă ne-ar fi zărit, s-ar fi oprit poate locului şi atunci, n-am mai fi găsit casa unde lucrau prizonierii.

Cât de dreaptă era presupunerea lui Marian, se dovedi acum. Chinezul făcu deodată o cotitură şi se păru că se târăşte de-a dreptul în mlaştină. Ne aflam acum pe de lături faţă de el şi ne aplecarăm repede, ca să nu ne vadă. În patru labe ne târârăm înainte cât puteam mai repede. Marian ajunse îndată la locul unde cotise chinezul. Cercetă cu băgare de seamă mlaştina sclipitoare, apoi intră într-însa.

Aici era un vad acoperit ce câţiva centimetri de apă. N-am fi bănuit asta şi dacă Morris l-ar fi ucis pe chinez, probabil că prizonierii ar fi fost pierduţi.

Deodată „păianjenul galben" se făcu nevăzut. Mă străfulgeră gândul că poate un leşin neaşteptat îl făcuse pe individ să se rostogolească de pe punte în mlaştina îngrozitoare. Vom mai izbuti apoi să găsim ascunzătoarea în care se aflau prizonierii?

Se părea că Marian gândea la fel, căci sări în sus şi porni înainte cu paşi mari. Din fericire fire de iarbă călcată arătau drumul pe care se târâse chinezul, altminteri s-ar fi putut lesne întâmpla ca graba asta să-l piardă pe prietenul meu.

Deodată se opri, în locul unde dispăruse chinezul. Alergarăm la dânsul şi rămaserăm şi noi locului, uimiţi peste măsură.

În faţa noastră se vedea o minune nu altceva. În mijlocul mlaştinii se afla un crater uriaş, o pâlnie mare, ai cărei pereţi erau din stâncă.

Marginile erau cam întoarse, astfel că apa mlaştinii nu putea trece peste ele şi se umple pâlnia. Era adâncă de vreo zece metri şi pe fundul ei, care avea o întindere destul de mare, se vedeau câteva colibe de lemn.

Chinezul rănit îşi dăduse drumul pe o potecuţă înclinată care cobora pieziş de-a lungul peretelui stâncos. Se îndrepta acum spre coliba cea mai mare dintre toate. Vedeam lămurit că ţinea un revolver în mâna dreaptă. A şa dar, vroia într-adevăr să-l ucidă pe prizonieri.

Inspectorul Morris îl privi pe Marian şi când prietenul meu dădu din cap, arma poliţistului detună. La doi metri numai de intrarea colibei, chinezul rămase întins la pământ.

Detunătura atrase afară însă pe alţi doi chinezi dintr-o colibă mai mică – probabil paznicii rămaşi acasă. Priviră în sus, ne văzură şi făcură repede stânga-mprejur. Dar nu mai

ajunseră să intre în colibă, căci cele două gloanţe slobozite după ei de Morris îşi făcură datoria.

Mai aşteptarăm câteva minute, pe urmă coborârăm poteca înclinată. Când inspectorul deschise cu putere uşa colibei mari, văzurăm şase indivizi zdrenţăroşi stand tăcuţi la o masă mare şi lucrând animale de lemn.

Strigându-i, ei ridicară încetişor şi cu teamă capetele, apoi, însă, în ochii lor tulburi se ivi o lucire şi când Marian le strigă că acum erau liberi, câţiva din ei aplecară capetele pe masă şi izbucniră în lacrimi.

Se stârni apoi o bucurie nestăpânită şi trecu o bucată de vreme până ce bieţii oameni să se liniştească. Avuseseră mult de îndurat în puterea galbenilor. Prin ameninţări şi tortură fuseseră muiaţi cu desăvârşire până ce, în cele din urmă, inginerului îi venise în gând să graveze acel strigăt de ajutor pe spinarea crocodilului de lemn.

Dezlegarea cazului fu destul de ciudată. Smuth, călăuza engleză, care-i dăduse pe mâna chinezului, era de multă vreme în legături de afaceri cu „păianjenul galben”. Făcea contrabandă pe scară întinsă în tovărăşie cu chinezul.

Meseria lui de călăuză era numai o prefăcătorie; în felul acesta putea face noii legături, fără să bată la ochi. A lui era ideea de a arde întâi în forme animalele de lemn pentru a le vinde apoi scump ca lucru de mână.

Afacerea fu adusă la cunoştinţa autorităţilor şi cei vinovaţi îşi primiră pedeapsa – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **PĂIANJENUL GALBEN.**

În numărul următor:

TAINELE MADAGASCARULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihai Eminescu, nr. 13, Baia Mare, tel: 430136 www.marist.ro